

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/29/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0824100892
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0824100892.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Martina Tisa a JUDr. Michala Matulníka, PhD., v právnej veci žalobcu: Okresná prokuratúra Lučenec, so sídlom v Lučenci, F. Lehára č. 12, proti žalovanému: Mesto Lučenec, so sídlom v Lučenci, Fiľakovská cesta č. 287, právne zast.: JUDr. Ing. Michalom Ševčíkom, PhD., advokátom a konateľom URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého č. 17, IČO: 36 646 181, za účasti ďalšieho účastníka konania: Náš Lučenec, o.z., so sídlom v Lučenci, Modré zeme 5331/23, IČO: 55 478 221, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 02. apríla 2024, Číslo: 3111/2024, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici z 30. júla 2025, č. k. 2S/66/2024-65, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

1. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom z 30. júla 2025, č. k. 2S/66/2024-65 podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z.z. - Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 02. apríla 2024, Číslo: 3111/2024 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný predmetným rozhodnutím s odkazom na § 2 ods. 1 a § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) nevyhovel žiadosti ďalšieho účastníka konania z 27. marca 2024 z dôvodu, že ním požadovanou informáciou nedisponoval, pričom poskytnutie požadovanej informácie by pre žalovaného predstavovalo zber a spracovanie informácií a následne vytvorenie novej kvantitatívnej informácie. Pre úplnosť treba spomenúť, že ďalší účastník konania žiadal o sprístupnenie informácie ohľadom cit.: „-predpokladaných priemerných nákladov mesta na zabezpečenie činnosti nakladania s komunálnymi odpadmi a drobnými stavebnými odpadmi, vrátane nákladov súvisiacich so zabezpečovaním kompostovacích zásobníkov a zberných nádob pripadajúcich na jeden liter, dm³, alebo kilogram týchto odpadov pri množstvovom zbere, pri určovaní sadzby poplatku podľa § 78 zákona 582/2004 Z.z. Zákona o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.“

2. Správny súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 3 ods. 1,3, § 14 ods. 3, § 18 ods. 2, § 19 ods. 3, § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., § 46 a § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom

znení (ďalej len „Správny poriadok“), ako aj príslušných ustanovení SSP a dospel k záveru o dôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Správny súd po preskúmaní veci dospel k záveru o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov, keď v jeho odôvodnení absentovalo konkrétne odôvodnenie, ako dospel žalovaný k záveru, že požadované informácie nemá k dispozícii. Dodal, že pokiaľ žalovaný považoval príslušnú žiadosť za neúplnú a nejasnú, mal v súlade s § 14 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. vyzvať žiadateľa na doplnenie žiadosti a následne postupovať v zmysle zákona. Z administratívneho spisu vyplývalo, že žalovaný týmto spôsobom nepostupoval a v napadnutom rozhodnutí vôbec neuviedol, že by bola podľa neho predmetná žiadosť nejednoznačná, neúplná alebo nejasná; obmedzil sa len na konštatovanie, že požadovanými informáciami nedisponuje podľa § 3 ods. 1 menovaného zákona.

4. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a vo veci neúspešnému žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

II.

5. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

6. Namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

7. Konkrétne namietal, že žalovaný požadovaný údaj nemal k dispozícii, pretože nebol skončený rok 2024 a pre účely určenia sadzby poplatku podľa uvedeného zákona táto priemerná sadzba bude k dispozícii po skončení roka 2024. Žiadateľ v texte žiadosti nijakým spôsobom neoznačil časový úsek vo vzťahu k priemeru nákladov (ani k obdobiu predpokladaných nákladov, preto v zmysle zákona žalovaný toto obdobie považoval rok 2024), ani neuviedol, že žiada uviesť podklady, ktoré viedli k stanoveniu výšky poplatku vo všeobecne záväznom nariadení č. 8/2023. Preto žiadosť vyhodnotil podľa obsahu, logického textu a teda údaj o predpokladaných priemerných nákladoch na účely určenia sadzby poplatku v čase žiadosti nemal. Údaje za jednotlivé mesiace roku 2024 sa spriemerujú a porovnávajú až na konci roka, a toto číslo je možným zákonným podkladom pre stanovenie sadzby poplatku za odpad. V roku 2025 podal žiadateľ obdobnú žiadosť týkajúcu sa minulých rokov (žiadosť z 26. augusta 2025) a táto bola vybavená jednoduchým odkazom, keďže tieto informácie boli zverejnené. Dodal, že aj roky 2022 a 2023 boli v roku 2024 zverejnené. Žalovaný v rozhodnutí jasne uviedol, že informáciu nemal. Len k argumentácii žalobcu konštatoval, že len extenzívnym výkladom by mohlo ísť o žiadosť nezrozumiteľnú, čo však nebol tento prípad. Práve preto nevyzýval žiadateľa, keďže žiadateľ žiadosť smeroval na aktuálnu situáciu s nákladmi za odpad. A v tomto smere by vytváranie neúplnej informácie o priemerných nákladoch bolo nielen v rozpore so zákonom, ale hlavne by znamenalo, že žalovaný, nad rámec bežnej agendy, by bol povinný vytvoriť informáciu, ktorú sám nemá. Žalovaný postupoval správne, správny súd nesprávne právne posúdil vec, keďže predmetom žiadosti neboli celkové náklady obdobia minulých, ale „predpokladané priemerné náklady“, ktoré žiadateľ žiadať môže, ale tento predpoklad by žalovaný v čase žiadosti musel mať. A keďže ho nemal, žiadosť zamietol. K správnym súdom tvrdenej absencii konkrétneho odôvodnenia, ako žalovaný dospel k záveru, že tieto informácie žiadané v žiadosti nemal k dispozícii, žalovaný poukázal na všeobecnú zásadu tzv. negatívnej dôkaznej teórie, a teda, že ak raz informáciu nemal, tak tento záver bol jasný s tým, že polemizovanie, prečo informáciu žalovaný nemal, nie je namieste.

8. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok správneho súdu zmenil tak, že správnu žalobu žalobcu zamietne.

III.

9. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril podaním zo 07. októbra 2025 poukazujúc na fakt, že argumenty uvedené žalovaným v kasačnej sťažnosti mali byť súčasťou odôvodnenia žalobou zrušeného rozhodnutia žalovaného. To preukazuje správnosť rozhodnutia správneho súdu, ktorý rozhodnutie žalovaného zrušil práve pre jeho nedostatočné odôvodnenie, čo malo za následok jeho nepreskúmateľnosť. Tieto argumenty teda nepreukazovali nesprávne právne posúdenie veci správnym

súdom, ale naopak svedčia v prospech správnosti rozhodnutia súdu. Rovnako fakt, že v prípade žiadateľa išlo o notorického žiadateľa, prípadne poukázanie na žiadosť o sprístupnenie informácií tohto žiadateľa z 26. augusta 2025 a jej vybavenie považoval za irelevantné, pretože tieto okolnosti neoprávňovali žalovaného postupovať pri vybavovaní žiadosti o poskytnutie informácií v rozpore so zákonom č. 211/2000 Z.z., prípadne Správnym poriadkom, ktorý sa v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. na konanie subsidiárne vzťahuje. Rozhodnutie musí spĺňať náležitosti rozhodnutia vyžadované v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uzavrel, že žalovaný neuvádzal dôvody, ktoré by preukazovali nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom, ako to vyžaduje § 440 ods. 2 SSP. Uvádzal dôvody (skutkové), pre ktoré bolo podľa neho napadnuté rozhodnutie správne a zákonné, ktoré však jednoznačne absentovali v odôvodnení tohto rozhodnutia. Odôvodnenie kasačnej sťažnosti nijakým spôsobom nepreukazovalo, že správny súd vec nesprávne právne posúdil. Zároveň tvrdenia žalovaného v kasačnej sťažnosti ohľadom správneho vybavenia žiadosti o poskytnutie informácií, podľa ktorých žalovanému z predmetnej žiadosti o poskytnutie informácií bolo jasné, že žiadateľ požaduje informácie za rok 2024, boli nielen informáciami novými, ktoré žalovaný neuplatnil v konaní na správnom súde, ale ani v konaní o proteste prokurátora, či samotnom administratívnom konaní, ale tieto tvrdenia žalovaného si dokonca odporujú s jeho predchádzajúcimi tvrdeniami, nakoľko v odôvodnení rozhodnutia o proteste prokurátora bolo uvedené, že z obsahu žiadosti nevyplývalo, za aké obdobie sú informácie požadované.

10. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

IV.

11. Ďalší účastník konania sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril podaním z 26. septembra 2025 primárne uvádzajúc, že podklady k určeniu sadzby poplatku za odpad sú nevyhnutnou súčasťou zákonnej činnosti mesta, a preto nimi mesto muselo disponovať, ak žalovaný zastával názor, že žiadosť bola nejasná, mal postupovať podľa § 14 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. a žiadateľa vyzvať na spresnenie, ak to neurobil, porušil zákon, rozhodnutie žalovaného bolo preto nepreskúmateľné. Ďalej uviedol, že predpokladané náklady má mať mesto k dispozícii pred schvaľovaním príslušného všeobecne záväzného nariadenia ohľadom poplatkov a na základe toho ich má vyrubovať, skutočné náklady po skončení roka 2024 sú reálne náklady. Negatívna dôkazná teória nemôže ospravedlniť absenciu riadneho zdôvodnenia rozhodnutia.

V.

12. Vyjadrenie žalobcu a ďalšieho účastníka konania bolo doručené žalovanému dňa 10. októbra 2025.

13. Vyjadrenie ďalšieho účastníka konania bolo doručené žalobcovi dňa 10. októbra 2025.

14. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené ďalšiemu účastníkovi konania dňa 10. októbra 2025.

VI.

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie predchádzajúce jeho vydaniu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

16. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súde v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 6 ods. 2 písm. a/ SSP, správne súde rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

20. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

22. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok správneho súdu, ktorým súd zrušil rozhodnutie žalovaného z 02. apríla 2024, Číslo: 3111/2024 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný predmetným rozhodnutím s odkazom na § 2 ods. 1 a § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. nevyhovel žiadosti ďalšieho účastníka konania z 27. marca 2024 z dôvodu, že ním požadovanou informáciou nedisponoval, pričom poskytnutie požadovanej informácie by pre žalovaného predstavovalo zber a spracovanie informácií a následne vytvorenie novej kvantitatívnej informácie.

23. Zákon č. 211/2000 Z.z. upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1).

24. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

25. Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., žiadosť možno podať písomne, ústne, faxom, elektronickou poštou alebo iným technicky vykonateľným spôsobom.

26. Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., zo žiadosti musí byť zrejmé, ktorej povinnej osobe je určená, meno, priezvisko, názov alebo obchodné meno žiadateľa, jeho adresa pobytu alebo sídlo, ktorých informácií sa žiadosť týka a aký spôsob sprístupnenia informácií žiadateľ navrhuje.

27. Podľa § 14 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., ak žiadosť nemá predpísané náležitosti uvedené v odseku 2, povinná osoba bezodkladne vyzve žiadateľa, aby v určenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem dní, neúplnú žiadosť doplnil. Poučí žiadateľa aj o tom, ako treba doplnenie urobiť. Ak napriek výzve povinnej osoby žiadateľ žiadosť nedoplní a informáciu nemožno pre tento nedostatok sprístupniť, povinná osoba žiadosť odloží.

28. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

29. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. 28) (odkaz na Správny poriadok; pozn. súdu).

30. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

31. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

32. Najvyšší správní soud z obsahu soudního, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázať, že:

- ďalší účastník konania podaním z 27. marca 2024 nazvaným cit.: „Žiadosť o sprístupnenie informácií“ požiadal žalovaného podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o sprístupnenie informácií ohľadom cit.:
- „-predpokladaných priemerných nákladov mesta na zabezpečenie činnosti nakladania s komunálnymi odpadmi a drobnými stavebnými odpadmi, vrátane nákladov súvisiacich so zabezpečením kompostovacích zásobníkov a zberných nádob pripadajúcich na jeden liter, dm³, alebo kilogram týchto odpadov pri množstvovom zbere, pri určovaní sadzby poplatku podľa § 78 zákona 582/2004 Z.z. Zákona o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.“,
- ďalší účastník konania žiadal predmetné informácie poskytnúť elektronicky na ním označenú e-mailovú adresu, písomne do elektronickej schránky, alebo na adresu jeho sídla,
- žalovaný na predmetnú žiadosť reagoval tu napadnutým rozhodnutím z 02. apríla 2024 tak, že príslušnej žiadosti nevyhovel dôvodiac, že žiadanou informáciou nedisponuje, pričom poskytnutie požadovanej informácie by pre žalovaného predstavovalo zber a spracovanie informácií a následne vytvorenie novej kvantitatívnej informácie,
- následne žalobca proti uvedenému rozhodnutiu podal protest prokurátora majúc za to, že žalovaný ako povinná osoba musí disponovať informáciou o predpokladanej výške nákladov,
- dňa 26. augusta 2024 pod číslom 43086/2024 žalovaný vydal rozhodnutie, ktorým protestu prokurátora nevyhovel poukazujúc jednak na to, že žalovaný nie je orgánom verejnej správy, ale orgánom územnej samosprávy a jednak na to, že ďalší účastník konania v žiadosti o sprístupnenie príslušných informácií nijakým spôsobom neoznačil časový úsek vo vzťahu k prímeru nákladov, ani neuviedol, že žiada uviesť podklady, ktoré viedli k stanoveniu výšky poplatku vo všeobecnom záväznom nariadení 8/2023; potom žalovaný nemal na základe čoho dedukovať, že ďalší účastník konania žiada podklady výpočtu výšky poplatku stanovenej v tomto všeobecne záväznom nariadení,
- následne žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného z 02. apríla 2024 (všeobecnú) správnu žalobu.

33. Najvyšší správní soud na úvod považuje za potrebné uviesť, že pojem „informácia“ zákon č. 211/2000 Z.z. počnúc od 01. januára 2023 definuje v § 4 ods. 3, podľa ktorého cit.: „Informáciou je akýkoľvek obsah v akejkoľvek forme zaznamenaný na akomkoľvek hmotnom nosiči, najmä obsah písomného záznamu v listinnej podobe, obsah písomného záznamu uloženého v elektronickej podobe alebo obsah záznamu v zvukovej, obrazovej alebo audiovizuálnej podobe.“ Z hľadiska všeobecného možno informáciu vymedziť ako určitú správu posielanú odosielateľom príjemcovi, bez ohľadu na to, či vo forme listinnej (materializovanej) alebo vo forme elektronickej (imaterializovanej). Povinná osoba však nie je povinná sprístupniť akúkoľvek žiadanú informáciu. Sprístupní informáciu iba v takom prípade, ak ju má k dispozícii (§ 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.) a súčasne nie je daný zákonný dôvod pre obmedzenie prístupu k informáciám upravený v § 8 až § 11 menovaného zákona. V kontexte s prejednávanou vecou najvyšší správní soud ďalej uvádza, že povinná osoba je povinná poskytovať informácie, ktoré má k dispozícii, teda informácie, ktoré v súvislosti s výkonom svojej činnosti používa, využíva, prípadne s nimi pracuje. Zároveň je potrebné zmieniť aj „druhú stranu mince“, a to, že povinná osoba v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. nie je povinná na základe žiadosti vytvoriť novú informáciu, ktorá v čase podania príslušnej žiadosti neexistuje s tým, že pod „vytvořením novej informácie“ treba rozumieť jednak situáciu, kedy žiadateľ požaduje od povinnej osoby vypracovanie rozborov, analýz, referátov, poskytnutie odborných alebo politických stanovísk, prognóz, výkladov právnych predpisov, prípadne žiada od povinnej osoby, aby vyslovila určitý subjektívny názor na istú problematiku, pričom tieto informácie nemá povinná osoba vôbec vytvorené a jednak situáciu, kedy sa určitá informácia u povinnej osoby nachádza, avšak jej kvalifikovaným spracovaním vznikne kvalitatívne nová informácia. Pokiaľ by sa teda na základe žiadosti zo strany povinnej osoby žiadalo nielen mechanické vyhladávanie a zhromažďovanie údajov, ktoré mala povinná osoba k dispozícii, ale vyžadovalo by sa aj ich tzv. kvalifikované spracovanie, pre ktoré by bol príznačný určitý vyšší stupeň intelektuálnej náročnosti potrebnej pri príprave odpovedi na žiadosť, išlo by o vytvorenie novej informácie, ktorej sprístupnenie možno odmietnuť z dôvodu, že takúto informáciu nemá povinná osoba k dispozícii (FUREK, A. - ROTHANZL, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praha. Linde Praha, 2010, s. 60-61, ISBN 978-80-7201-788-1). O vytvorenie novej informácie však nepôjde v prípade, kedy v súvislosti s vybavením príslušnej žiadosti sa vyžaduje vyhladávanie vo viacerých dokumentoch, čo býva pomerne často spojené s časovou náročnosťou, nakoľko takéto prekážky predpokladajú použitie inštitútu predĺženia lehoty na sprístupnenie informácie, tak ako to predpokladá § 17 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. Ďalší dôležitý predpoklad je založený na absencii povinnosti s takýmito informáciami disponovať, nakoľko aj v prípade, že by poskytnutie požadovaných informácií pre správny orgán objektívne predstavovalo potrebu vytvoriť novú informáciu,

môže nastať situácia, kedy správny orgán nebude oprávnený poskytnutie takýchto informácií odoprieť, keď nerešpektovaním povinnosti evidovať požadované informácie sa nemôže zbaviť svojej povinnosti predmetné informácie poskytovať; vytvorením takýchto informácií by v podstate len napraval svoje skoršie pochybenie (pozri napríklad rozsudok najvyššieho správneho súdu z 27. júna 2024, sp. zn. 6Svk/6/2024).

34. V tu prejednávanej veci správny súd zrušil správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že toto bolo postihnuté vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, keď v jeho odôvodnení absentovalo konkrétne odôvodnenie, ako dospel žalovaný k záveru, že požadované informácie nemá k dispozícii. Jedným zo základných atribútov zákonnosti rozhodnutia je jeho preskúmateľnosť, pretože len ak je rozhodnutie náležité a v súlade s procesnými normami odôvodnené, možno preskúmať a posúdiť, či bolo vydané v súlade so zákonom. Aj v konaní podľa zákona č. 211/2000 Z.z. bolo povinnosťou žalovaného dôsledne postupovať podľa Správneho poriadku, na použitie ktorého zákon č. 211/2000 Z.z. explicitne odkazuje (§ 22 ods. 1). Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 47 ods. 1 až 3 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Účelom odôvodnenia je zhrnúť a zhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre výrok rozhodnutia. Preto správny orgán v odôvodnení rozhodnutia musí uviesť nielen hodnotenie dôkazov, ktoré vykonal, ale reagovať aj na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, i keď ich pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy, lebo odôvodnenie má poskytnúť skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia. V odôvodnení je nevyhnutné opísať podstatu veci, realizovať rozbor dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie, správny orgán musí reagovať na pripomienky a návrhy účastníkov konania, na ich vyjadrenia k podkladom rozhodnutia a musí sa vysporiadať aj s prípadnými rozpormi jednotlivých dôkazov. Následne sa musia uviesť závery o tom, ktoré skutočnosti sa považujú za nepochybne zistené, musí sa posúdiť ich právny význam a vysloviť úsudok o predmete konania a zdôvodniť použitie právnej normy a konkrétneho ustanovenia súvisiaceho s predmetom konania. Najvyšší správny súd ďalej zdôrazňuje, že vyššie uvedené požiadavky na odôvodnenie rozhodnutí predstavujú všeobecné východiská, pričom obsah, ako aj rozsah odôvodnenia sa môže od prípadu k prípadu líšiť v závislosti od kvality námietok, ako aj charakteru samotného konania. Zásadnou požiadavkou, ktorú možno vztiahnuť na všetky postupy pri odôvodňovaní rozhodnutí je však požiadavka primeranosti, a teda každé rozhodnutie musí byť primerane odôvodnené; samozrejme s výnimkou tých prípadov, kde sám zákon požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia vylučuje (napríklad zrušenie služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov podľa § 190 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, prípadne prepustenie policajta z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b/ a c/ menovaného zákona, pri ktorom sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení bez bližšieho odôvodnenia uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa). Rozsah, v akom sa táto povinnosť odôvodnenia uplatňuje, sa môže teda líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia a musí sa určiť na základe okolností prípadu. Bez toho, aby sa vyžadovala podrobná odpoveď na každý argument predložený účastníkom konania, táto povinnosť predpokladá, že účastník konania môže zo strany správneho orgánu očakávať, že dostane konkrétnu a výslovnú odpoveď na argumenty, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok toho-ktorého konania. Podporne možno v tomto zmysle odkázať na článok 17 ods. 1 a 2 odporúčania CM/Rec (2007)7 Výboru ministrov členským štátom o dobrej verejnej správe z 20. júna 2007 prijatého na 999. zasadnutí zástupcov ministrov, podľa ktorého „Správne rozhodnutia sú formulované jednoducho, jasne a zrozumiteľne.“ (1). „Pri každom prijatom individuálnom rozhodnutí je potrebné uviesť príslušné dôvody, vysvetliť právne i faktické dôvody prijatia, minimálne v tých prípadoch, keď takéto rozhodnutia ovplyvňujú práva jednotlivca.“ (2). Podobne podľa článku VII odporúčania R (81)19 Výboru ministrov členským štátom o prístupe k informáciám orgánov verejnej správy z 25. novembra 1981 prijatého na 340. zasadnutí zástupcov ministrov „Orgán verejnej správy, ktorý odmietne sprístupniť informáciu, uvedie dôvody takéhoto zamietnutia v súlade s vnútroštátnym právom alebo právnou praxou.“

35. S ohľadom na takto v predchádzajúcom bode nastavené východiská vyjadrujúce požiadavky na odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov je potrebné súhlasiť so správnym súdom, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné. Odôvodnenie žalovaného (odhliadnuc od toho, že toto neobsahuje ani predmet konania, t.j. uvedenie, akých konkrétnych informácií žiadateľ na základe žiadosti žiadal a tak dostatočne toto konanie individualizoval a odlíšil od iných konaní) v podstate obsahuje jednu všeobecnú vetu, z ktorej však nie je zrejмый dôvod, prečo žiadanú informáciu nemá k dispozícii. Žalovaný v kasačnej sťažnosti aj s poukazom na všeobecnú zásadu tzv. negatívnej dôkaznej teórie namietal, že pokiaľ nemal žiadanú informáciu k dispozícii, tak postačovalo iba uvedenie, že informáciu nemá k dispozícii, avšak napokon samotný žalovaný v kasačnej sťažnosti dokázal, že bližšie uvedenie dôvodov je v tomto prípade možné, keď sám skonštatoval, že žalovaný požadovaný údaj nemal k dispozícii, pretože nebol skončený rok 2024 a pre účely určenia sadzby poplatku podľa uvedeného zákona táto priemerná sadzba bude k dispozícii po skončení roka 2024. Údaje za jednotlivé mesiace roku 2024 sa sprimerujú a porovnávajú až na konci roka a toto číslo je možným zákonným podkladom pre stanovenie sadzby poplatku za odpad. Takéto odôvodnenie by plne postačovalo a zodpovedalo by požiadavke primeranosti na odôvodnenie rozhodnutia v tomto konkrétnom prípade. Pokiaľ sa však žalovaný v napadnutom rozhodnutí uspokojil iba so strohým konštatovaním, že požadovanú informáciu nemá k dispozícii, možno takéto rozhodnutie vnímať výlučne v rovine abstrakcie. Rovnako vo vyjadreniach žalovaného možno badať istú diskrepanciu, keď na jednej strane v rozhodnutí o nevyhovení protestu prokurátora uvádzal, že z obsahu žiadosti nevyplývalo, za aké obdobie sú informácie požadované, avšak v podanej kasačnej sťažnosti už uvádzal, že žiadateľ v texte žiadosti nijakým spôsobom neoznačil časový úsek vo vzťahu k prímeru nákladov ani k obdobiu predpokladaných nákladov, z ktorého dôvodu potom v zmysle zákona žalovaný za toto obdobie považoval rok 2024. Ak by platila prvá možnosť uvedená v rozhodnutí o nevyhovení protestu, potom mal žalovaný bezodkladne vyzvať žiadateľa, aby v určenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem dní, neúplnú žiadosť doplnil tak, ako to predpokladá vyššie citovaný § 14 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.

36. V súlade s § 453 ods. 1 a 2 SSP, je najvyšší správny súd ako súd kasačný v tomto type konania viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti a tiež sťažnostnými bodmi uplatnenými žalovaným v kasačnej sťažnosti, z ktorého dôvodu sa potom nemohol zaoberať prípadnými pochybeniami na strane správneho súdu.

37. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalovaného uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keďže tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť žalovaného podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

38. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa ustanovenia § 170 písm. c/ SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP a žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keď konanie bolo začaté na základe žaloby prokurátora. Účastníkom konania je aj ďalší účastník konania (§ 32 ods. 1 v spojení s § 32 ods. 3 písm. a/ SSP).

39. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.